

Ψ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ Ψ

Ἡ δεσποινὶς Φωφῶ Καστρομένου, ἀπόφοιτος τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν καὶ μαθήτρια τῆς κ. Φωκᾶ, ὑποστάσα τὴν εἰσιτήριον δοκιμασίαν εἰς τὸ Ὁδεῖον τῶν Παρισίων ἐπέτυχε θριαμβευτικῶς. Αἱ διαθέσιμοι ἐφέτος θέσεις ἦσαν 8 μόνον διὰ τοὺς Γάλλους καὶ δύο διὰ τοὺς ξένους οἱ δὲ διαγωνιζόμενοι ἀνήρχοντο εἰς 350 ἐκ διαφόρων Ὁδείων τῆς Εὐρώπης. Τὴν μίαν θέσιν ἐκ τῶν δύο διὰ τοὺς ξένους κατέλαβεν ἡ δεσποινὶς Καστρομένου, τὸ γεγονός δὲ εἶνε σημαντικόν διότι, μετὰ τὴν κ. Φωκᾶ, εἶνε ἡ δευτέρα Ἑλληνὶς ἣτις γίνεται τακτικὴ μαθήτρια τοῦ Παρισίου Ὁδείου, εἰς τὸ ὁποῖον καὶ ὡς ἀκροάτρια εἶνε δυσκολώτατον νὰ εἰσέλθουν.

★

Τὸ τελευταῖον τεῦχος τῆς «Assiétte au Beurre», ἀφιερωμένον εἰς τὸν Ἱταλοτουρκικὸν πόλεμον καὶ τὴν ἐν γένει κατάστασιν ἐν τῇ Ἀνατολῇ, εἶνε σχεδιασμένον ὁλόκληρον ἀπὸ τὸν Γαλάνην. Ὁ Ἕλλην σχεδιαστὴς μὲ τὴν συνήθη του τέχνην σκιστάσει τύπους Ἱταλῶν, Κρητῶν, Τούρκων. Μοναδική σάτυρα, ἡ «Κινητοποιήσις εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν». Σ' ἓνα παληρότερον τῆς Σταμποῦλ περιφέρονται ἀπειράριθμα κοπάδια οὐλῶν.

★

Τῇ φροντίδι τῶν Γάλλων καθολικῶν καὶ ἰδίως τοῦ ἐπισκόπου τοῦ Λιῶ, τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως τὴν ὁποίαν ἐλάμπουνεν ὁ μέγας Βοσσανέτος, — ὁ Γάλλος Χρυσόστομος — ἐστήθη ἐκεῖ μνημεῖον διὰ τὸν Βοσσανέτον, ἔργον τοῦ γλύπτου Ἐρνέστου Δυβοά. Ὁ Βοσσανέτος παρίσταται εἰς τὸ μνημεῖον φέρων τὴν λειτουργικὴν στολὴν τοῦ ἐπισκόπου.

Κατὰ τὰ ἀποκαλυπτήρια ἐξεφώνησαν θανμασίους παγγυρικούς οἱ Ἀκαδημαῖκοι Μεζιέρ καὶ Λεμαίτρ.

★

Ὁ ἐν Νεαπόλει ἀντιπρόσωπος τῶν ἐταιρειῶν τῶν ἐκμεταλλεομένων τὰ μεγαλεῖτερα θέατρα τῆς Ἑλλάδος Κονσὶλιο Ρισπολι, δημοσιογράφος, ἀνέλαβε νὰ γνωρίσῃ εἰς τὸν ξένον κόσμον τὴν νεωτέραν Ἑλλ. δραματογραφίαν. Μετεφράσθησαν ἤδη εἰς τὴν Ἱταλικὴν ὁ «Ἀγαπητικὸς τῆς Βοσκοπούλας», ἡ «Ἐομὲ» καὶ ἡ «Φωτεινὴ Σάντρα». Θὰ ἀναβιβασθῶν τὰ ἔργα αὐτὰ προσεχῶς ἐπὶ τῆς Ἱταλικῆς σκηνῆς ἀπὸ θιάσους πρώτης τάξεως καὶ μὲ βεστιάριον πλούσιον.

★

Ἐωρτάσθη ἡ ἑκατονταετηρὶς ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ μεγάλου μουσουργοῦ Λίστ.

Ἐπίσης ταυτοχρόνως ἠορτάσθη ἡ ἑκατονταετηρὶς τῆς γεννήσεως τοῦ συνθέτου τοῦ «Ἀμλέτου», ἡδὲ «Μινιόν» κλπ. Ἀμβροσίου Θωμᾶ.

★

Εἰς τὰς Ρέννας τῆς Γαλλίας ἐγένοντο τ' ἀποκαλυπτήρια γλυπτικοῦ συμπλέγματος συμβολίζοντος τὴν προσάσθησιν τῆς Βρετανίας εἰς τὴν Γαλλίαν. Τὸ ἔργον αὐτὸ συνέλαβε καὶ ἐξετέλεσε ὁ γλύπτης Ζᾶν Μπουσέ, ὁ ὁποῖος ὅμως κατεκρίθη ἀπὸ τινος συμπατριώτου του καὶ ὑπερπατριώτου Βρετανούς, διότι εἰς τὸ συμπλεγμα ἡ γυνή, ἡ συμβολίζουσα τὴν Βρετανίαν σκύβει ἐλαφρὰ πρὸς τὴν Γαλλίαν.

— «Γιατὶ αὐτὸ λέγουσιν οἱ Βρετανοί. Ἡ ἐπαρχία ἐδόθη εἰς τὴν Γαλλίαν χωρὶς νὰ νικηθῇ, ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ ἤθελεν, ὡς ἴση πρὸς ἴσην. Ἄρα ἡ Βρετανία δὲν πρέπει νὰ σκύβῃ, οὔτ' ἐλαφρὰ, ἐνώπιον τῆς Γαλλίας». Ὁ κ. Μπουσέ δὲν ἔδωκε καμμίαν ἀπάντησιν εἰς ὧν αὐτὰ.

★

Μαρίκα Κετοπούλν

ὡς Ἠλέκτρα, ἱκετεύουσα τὴν Χρυσόθεμν νὰ τὴν βοηθήσῃ εἰς τὴν ἐκδίλυσιν.

Κατὰ τὸν ἐνεργηθέντα ἐν τῇ Καλλιτεχνικῇ σχολῇ διαγωνισμὸν διὰ τὴν Ἀβερῶφειον ὑποτροφίαν, ἐπέτυχεν ἐκ τῶν τριῶν ὑποψηφίων ὁ γλύπτης κ. Τόμπρος, ὅστις καὶ θὰ μεταβῇ εἰς Εὐρώπην πρὸς ἐκπαίδευσιν ἐπὶ τετραετίαν, μὲ μηνιαῖον ἐπίδομα 300 δραχμῶν. Πρῶτος ἐπιλαχὼν, μὲ ἐλαχίστην διαφορὰν, ἦλθεν ὁ κ. Στεργίου. Ἡ ἐπιτροπὴ τῶν καθηγητῶν τοῦ Πολυτεχνείου συνέστησε ὅπως ἀποσταλῇ ὡς ὑπότροφος καὶ ὁ πρῶτος ἐπιλαχὼν. Κατὰ τὸν διαγωνισμὸν ὑπὲρ τοῦ κ. Τόμπρου ἐψηφίσαν οἱ κ. κ. Ἰακωβίδης, Γερασιώτης καὶ Μποκασιδάμπης καὶ ὑπὲρ τοῦ δευτέρου οἱ κ. κ. Καλιούδης καὶ Βικᾶτος.

★

Τὸν προσεχῆ μῆνα ὁ ἐν Κ)πόλει «Ἑλληνικὸς φιλολογικὸς σύλλογος» ἠορτάζει τὴν πεντηκονταετηριδα τῆς ιδρύσεώς του. Ἡ ἠορτὴ θὰ διεξαχθῇ μετὰ πολλῆς ἐπισημότητος. Τὸ Ἔθν. Πανεπιστήμιον θ' ἀντιπροσωπεύσῃ ὁ καθηγητὴς κ. Πολίτης.

★

Κατόπιν τῶν ἐπανεπιλημμένων ἐνεργειῶν τοῦ Γεν. Ἐπιτροπῶν τῆς Ἑλλάδος παρὰ τῆ Ἐκθέσει τῆς Ρώμης κ. Α. Τ. Μπασιᾶ ὅπως συμπεριληφθῆ καὶ τὸ Ἑλληνικὸν τμήμα τῆς Ἐκθέσεως εἰς τοὺς ἀγοραστὰς τῶν καλλιτεχνικῶν ἐκθεμάτων παρὰ τῶν ἐπισημῶν καὶ τῶν Ἰταλικῶν ἀρχῶν, ἀγγέλλεται δι' ἐκτός τῆς Βασιλευμένητος ἡτις ἠγόρασε τὸ ἔργον τοῦ κ. Β. Μπακατσιάμπη «Ἡ ἐκκλήσια τοῦ ἁγίου Νικολάου» καὶ ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας ἠγόρασε ἐν ἔργον τοῦ κ. Ε. Κοτιιάδη τὸν «Ἰλισόν». Πρὸς τούτοις ἡ Ἑλλὰς ἔσχε τὸ δικαίωμα, νὰ διορίσῃ ἀντιπροσώπων παρὰ τῆ ἐπιτροπείᾳ πρὸς ἐκλογὴν τῶν Ἑλληνοδικῶν.

★

Ὁ κ. Διον. Ταβουλάρης, ὁ παλαιάμαχος πρωταγωνιστῆς τοῦ Ἑλλ. Θεάτρου, συνεπλήρωσε πενηκονταετηρίδα ἀπὸ τῆς θεατρικῆς του ἐμφανίσεως. Ἐορτῆ θὰ δοθῆ εἰς τὸ Δημοτικὸν θέατρον, καὶ αὐτὴν δὲ θὰ ἐρμηνεύσῃ ὁ εορτάζων σημερὸς Σαϊξπηρειῶν δραμάτων.

★

Εἰς τὸ Chatelet τῶν Παρισίων δίδεται προσεχῶς μία εὐθῆμος Ἐπιθεώρησις «Τὸ κνήγι τῶν δολλαρίων». Ἡ σκηνοθεσία, ὁ διάκοσμος θὰ ἀποτελέσουν καὶ τι τὸ κολλοσιαῖον καὶ μαγευτικόν. Θὰ ἐμφανισθοῦν ἐπὶ τῆς σκηνῆς τέσσαρα μπαλλέτα, πεντακόσια πρόσωπα καὶ χίλια διακόσια ἀμφιβίσεις.

★

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας δημοσιεύεται ἐν Ἰταλίᾳ πρωτοφανῆς ἀριστοτεχνικὴ ἔκδοσις τῶν ποιημάτων τοῦ Δάντου, ἐπὶ τῆ ἀναμνήσει τῆς ἐφέτος εορτασθείσης πενηκονταετηρίδος τῆς Ἰταλικῆς ἐνώσεως. Τοῦ ἔργου θὰ τυπωθῶσι πρῶτον μόνον ἑξ ἀντίτυπα ἐπὶ περγαμνῆς, ὧν ἕκαστον θὰ τιμᾶται 3,000 φρ. Ἐν ἑξ αὐτῶν θὰ ἀγοράσῃ ὁ Βασιλεὺς Βίκτωρ Ἐμμανουήλ, ἐν ὁ Κεδίβης τῆς Αἰγύπτου, ἐν ὁ Ἀρχικαγκελάριος τῆς Γερμανίας, ἐν ὁ Ἀμερικανὸς Μόργκαν, καὶ τὰ δύο ἄλλα, ἑκατομμυριῶνχοι. Ἐπονταί 300 ἀντίτυπα εἰς χάρτιν ἔξοχον. Τὸ κείμενον εἶνε εἰς δύο στήλας ἐπὶ ἐκάστης σελίδος, πλαισιουμένης καλλιτεχνικῶς κατὰ τὸν ἀρχαῖκόν τρόπον διὰ κοσμημάτων. Ἐκατὸν καὶ μία ξυλογραφίαι τελειόταται θὰ ληφθῶσιν ἀπὸ τὴν ἀρχαίων ἔκδοσιν τοῦ Δάντου τοῦ ἔτους 1491. Ὁ ὀργάνωσις τὸμος θὰ ἐκδοθῆ εἰς μέγα σῆμα.

Πρόλογος τοῦ ποιητοῦ Δ' Ἀνούντιο περὶ τῶν ἔργων τοῦ Δάντου θὰ συμπληροῖ τὴν μεγαλοπρεπῆ ταύτην ἔκδοσιν, ἡτις θὰ ἀποτελέσῃ μνημεῖον ἐκδοτικόν.

★

Ἡ Πολιτεία Ἰλλινόις τῆς Ἀμερικῆς ἤγειρε κολοσιαῖον μνημεῖον εἰς τὴν θνήσκουσαν αὐτόχθονα φυλὴν τοῦ Νέου Κόσμου—τοῦ Ἰνδοῦς. Τὸ ἄγαλμα ἐνὸς Ἰνδοῦ—τοῦ τελευταίου—εἶνε ἔργον τοῦ διασημοῦ Ἀμερικανοῦ γλύπτου Lorado Taft, ἐστῆθη δὲ παρὰ τὰς δ' ἄστας τοῦ ποταμοῦ Rock. Ἐχει ὕψος 48 ποδῶν, ἡτο ὀκταπλάσιον τοῦ ἀνθρώπου. Κρίνεται ὡς ἔξοχον ἔργον τῆς γλυπτικῆς. Τὸ ἀρεϊμάνιον ὕψος τῆς φυλῆς ἀπετυπώθη εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἰνδοῦ θαυμασίως. Μετὰ τὰ χεῖλη συννεφεγμένα καὶ τὸ βλέμμα μελαγχολικόν καὶ πρὸς τὸ κενὸν διευθυνόμενον, ἀτενίζει τὴν ἐρημίαν.

★

Νέον μελόδραμα τοῦ Ριχάρδου Στράους τοῦ συνθέτου τῆς «Σαλώμης», τῆς «Ἡλέκτρας» καὶ τοῦ «Ἰπλότου τῶν Ρόδων» ἀναγγέλλεται. Ὀνομάζεται Ἡ «Ἀριάδνη εἰς τὴν Νάξον». Ὁ συνθέτης ἀναδεικνύεται πάντοτε νεωτεριστῆς καὶ πλήρης ἀναδημιουργίας. Τὸ κείμενον ἐγράφη ἀπὸ τὸν Ὀφφμαν, μετὰ βίαν τὸν «Βουργοῖς Gentilhomme» τοῦ Μολιέρου. Ἡ μουσικὴ τοῦ νέου ἔργου, ἑλαφρά, κομψὴ καὶ μαγευτικὴ, ὑπερθυμίζει, κατὰ τὰς ἐντυπώσεις κύκλον ἀκροατῶν, μελωδίας προηγουμένων ἔργων, ἐξελεγμένας, ἀλλὰ πολὺ διαφοροτικὰς ἀπὸ τὰς

τῶν ἄλλων συνθέσεών του. Ἦδη ὁ Στράους φαίνεται ἀπλούστερος.

★

Αἰ ἐπὶ τῆ 75ετηρίδι τοῦ Ἐθν. Πανεπιστημίου εορταί, αἵτινες θὰ συμπέσουν μετὰ τὸ συνέδριον τῶν Ἀνατολιστῶν θὰ ἀρχίσουν τὴν 25 Μαρτίου 1912, ἡμέραν τοῦ Πάσχα. Συγχρόνως θὰ κηρυχθῆ ἡ ἑναρξίς τῶν Πανελληνίων ἀγώνων, οἵτινες θὰ εἶνε προκομματικοὶ τῶν διεθνῶν τῆς Στοχολόμης. Εἰς τὸ πρόγραμμα τῶν εορτῶν θὰ περιλαμβάνεται ἀρχαιολογικὴ ἐκδρομὴ εἰς Ἐλευσίνα καὶ παραστάσις ἀρχαίου Ἑλλ. δράματος εἰς τὸ Στάδιον. Σκέψις γίνεταί νὰ μετακινηθῆ ὁ θίασος τοῦ Σιλβαίν. Ἀλλὰ νομιζόμεν δι' εἰς μίαν εορτῆν, οἷα ἡ τοῦ Πανεπιστημίου, ἡ παραστάσις πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ γείνη δι' Ἑλλήνων ἠθοποιῶν, ἐπιστρατευμένων τῶν ἀρίστον, οἵτινες προθύμως, χάριν τοῦ ἐθνικοῦ γόητρον, θὰ δεχθῶσι νὰ ἐνωθῶσι καὶ διεγερμένους εἰς Ἑλληνίδα φωνὴν τὰ μεγάλα ῥήματα τῆς ἀρχαίας τραγωδίας.

Ἐπίσης θὰ ἐκτελεσθῶσι ἐθνικοὶ χοροὶ καὶ θὰ ψαλοῦν δημοτικὰ ἄσματα χάριν τῶν ξένων ἀντιπροσώπων, οἵτινες ὑπολογίζονται εἰς ἑπτακοσίους.

★

Ἐνδιαφέρουσα δοκιμὴ θὰ γίνῃ κατὰ τὰ ἀποκαλυπτήρια ἀγάλματος εἰς τὸ Χάυδ Πάρκ Κόρνερ τοῦ Λονδίνου, πρώτην φορὰν ἐφαρμοζομένη. Ἐπιπροτάθη ὅπως ἀπὸ τοῦ συνειδητομένου ὑφάσματος, ὅπερ καλύπτει τὰ ἀγάλματα, νὰ καλυφθῆ τὸ τεράστιον ἄγαλμα τῆς Θεᾶς τῆς Εἰρήνης μετὰ τῶν 4 ἵππων μετὰ ἐν εὐφλεκτον ὑφασμα, τὸ ὅποιον ἔχει διαποτισθῆ τοινοτοτρόπως ἀπὸ χημικὰ ὑγρὰ, ὥστε νὰ δύναται νὰ καθ' ἡλεκτροικῶν ρεῦματος κατὰ τὴν στιγμήν τῶν ἀποκαλυπτηρίων. Πρὸς τοῦτο ἐγένοντο πυροτεχνικαὶ δοκιμαίαι.

★

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς 75ετηρίδος τοῦ Ἐθν. Πανεπιστημίου διοργανοῦται ὑπὸ τοῦ Καλλιτεχνικοῦ Συνδέσμου διὰ τὸν Μάρτιον τοῦ 1912 Πανελληνίος Καλλιτεχνικῆ Ἐκθέσις. Θὰ μετὰσχουσιν οἱ ἀπανταχοῦ Ἕλληνες καλλιτέχνη.

★

Διωγμὸς τῆς Τέχνης. Τῆ αἰτήσι τοῦ Ἐθν. Πανεπιστημίου παρεχωρήθησαν αὐτῶ αἱ αἵθουσαι τοῦ Ζαπτείου, ἀχρηματέουσαι ὡς καλλιτεχνικὰ ἐργαστήρια, ἵνα τοποθετηθοῦν αἱ συλλογαὶ τοῦ Παλαιοντολογικοῦ, Ὁρνιθολογικοῦ καὶ Φυσιολογικοῦ μουσείου. Οὕτω οἱ πτωχοὶ Ἕλληνες καλλιτέχνη ἀστόργως ἐκδιώκονται. Ἐὰν ληφθῆ ἔπ' ὄψει ὅτι ὑπάρχει ἐν Ἀθήναις παντελῆς ἐλλείψις κτιρίων, καταλήλων ὡς ateliers, ἡ ληφθεῖσα ἀπόφασις τῆς καταλήψεως τῶν ἐργαστηρίων ἀποτελεῖ πλήγμα κατὰ τῆς Ἑλλ. Τέχνης. Ἐντὸς τοῦ Ζαπτείου ἔχον στεγασθῆ οἱ καλλιτέχνη Μαθιόπουλος, Κοιτόπουλος, Ἰωαννίδης, Παριλάρος, Θωμόπουλος, Χατζῆς. Καὶ αἱ καλλ. Ἐκθέσεις, αἵτινες ἐν τῷ Ζαπτείῳ διενεργοῦντο, ἐφεξῆς δὲν θὰ εἶνε δυνατόν νὰ γίνονται.

★

Περατώσαντες ἐν Εὐρώπῃ τὰς σπουδὰς των ἐπαγγίλων οἱ ζωγράφοι κ. κ. Νικόλαος Αὔρας ἐκ Μονάχου, Περβολαράκης ἐκ Παρισίων καὶ ὁ γλύπτης κ. Γρ. Ζενγολῆς ἐκ Παρισίων.

★

Ὁ γλύπτης Injalbert ἐπεράτωσε τὸ μνημεῖον τοῦ Μιραμπῶ ὅπερ τῷ παρήγγειλεν τὸ Γαλλ. Κράτος διὰ τὸ Πάνθεον. Ὁ Μιραμπῶ παρίσταται ἐν τῷ Κοινοβουλίῳ. Διὸ σύμβολα, εἰς λέων καὶ εἰς ἀετὸς, ὑπάρχοντες εἰς τὴν βάση. Εἰς τὰ ἄκρα τοῦ στυλοβάτου εἰκονίζονται ἡ Βασιλεία, ἡ Ἐπανάστασις, ἡ Ἱστορία καὶ ἡ Θλίψις.

★

Ἑλληνικὸν Κουίντέττο

Οἱ κ. κ. Χωραφᾶς, Καζάζης, Γαϊδεμβέργερ, Καλομοίρης καὶ Οἰκονομίδης.

Εὐτυχῆς σκέψις ἤγαγε πέντε ἐκ τῶν κρατίστων μουσικῶν μας εἰς τὸν καταρτισμὸν τοῦ πρώτου ἐν Ἑλλάδι συστηματικοῦ Κουίντέττου. Οἱ καλλιτέχναι οὗτοι εἶνε οἱ κ. κ. Μ. Καλομοίρης (κλειδοκύμβαλον), Γ. Χωραφᾶς (α' βιολίον), Μ. Καζάζης (β' βιολίον), Φ. Οἰκονομίδης (βιόλα), καὶ Ρ. Γαϊδεμβέργερ (βιολοντσέλλον). Τὸ Κουίντέττο θὰ δώσῃ τέσσαρας συναυλίας κατὰ τὸν χειμῶνα. Ἡ πρώτη περιέλαβε ἐν Κουίντέττον τοῦ Goldmark καὶ ἔτερον τοῦ Dvorak. Ἡ δευτέρα συναυλία θὰ ἀποτελεσθῇ ἀπὸ ἔργα τοῦ Sinding καὶ τοῦ Brahms, διὰ πρώτην φορὰν ἐκτελεσθησόμενα εἰς Ἀθήνας.

Ἡ ἐκτέλεσις ἐνὸς κουίντέττου εἶνε δυσκολωτάτη, καὶ ἀπαιτεῖται μεγάλη δεξιότης ἵνα προσαρμωθοῦν εἰς ἁρμονικὴν ἐνότητα τὰ πέντε ὄργανα. Καὶ ὑπερπερήδησαν εὐτυχῶς οἱ ἐκτελεσταὶ πᾶσαν δυσκολίαν κατόπιν πολυμήνου μελέτης. Τὸ κουίντέττο τοῦ Goldmark εἰς σὶ μίτζον, γοητευτικόν. Ἰδίως τὸ adagio, τὸ ὠραιότερον καὶ λυρικώτερον μέρος δλοκλήρου τοῦ προγράμματος, ἐπαίχθη πολὺ καλά. Ὁ Goldmark, Οὐγγρος, εἶνε ἀπὸ τοῦς ὀλίγους ἐπιζῶντας μεγάλους συνθέτας τοὺς συνεχίζοντας μὲ νεωτέραν μορφήν τὴν παλαιὰν κλασικὴν παράδοσιν, ἴσως δὲ μετὰ τὸν Brahms ὁ μεγαλειότερος. Τὸ ἐκτελεσθὲν κουίντέττο εἶνε ἀπὸ τὰς ὠραιότερας συνθέσεις, ἐξ ὧν ἐγράψαν ὁ Goldmark διὰ μουσικὴν δωματιόυ. Τὸ πρῶτον μέρος μὲ τὴν Μοζάρτειον ἀπλὴν ἀρχὴν του ἐνδυναμιούται εἰς τεχνικωτάτην ἐπεξεργασίαν χωρὶς νὰ ὑπερβῇ τὰ ὅρια τῆς κλασικῆς τέχνης. Εἰς τὸ Finale ἐντίπασιν ἰδιαιτέρως ἐμποιεῖ ἡ τεχνικωτάτη φωνὴ (fuga).

Ποία ἀντίθεσις τοῦ Goldmark πρὸς τὸν Dvorak. Ὁ Dvorak θεωρεῖται ὡς ὁ ἀρχηγὸς τῆς Τσεχικῆς ἐθνικῆς μουσικῆς σχολῆς, ἐμπνευσθεὶς ἐκ τῶν λαϊκῶν τραγουδιῶν τῆς Βοημικῆς παραδόσεως. Εἰς τὸ ἐκτελεσθὲν κουίντέττο ἐπέτιχε νὰ δώσῃ, εἰς Γερμανικὴν μορφήν, σύνθεσιν καθαρῶς Βοημικὴν. Εἶνε μουσικὴ πάθους καὶ ἀγάπης, ἣν ψάλλον ἄρραφοι διὰ νὰ χορεύσιν αἱ

παρθένοι τοῦ χωρίου. Εἰς τὸ δεύτερον μέρος παίζου τὴν Dumka, τὸ παράπονον τῆς σλαβικῆς ψυχῆς καὶ ἔπειτα τὴν Furient—τὸν γοργὸν Βοημικὸν χορὸν μὲ τοὺς ποικιλοτρόπους ρυθμούς, μὲ τὰς ἀπροσδοκίτους μεταπτώσεις—Τὸ finale εἶνε εἰς θριαμβευτικὸς ὕμνος τῆς πατρίδος τοῦ συνθέτου.

Οἱ ἐκτελεσταὶ ἔδειξαν ὀλην τὴν φιλοτιμίαν καὶ τὴν ἰκανότητα ὅπως ἀποδώσιν ὅσον τὸ δυνατόν πληρέστερον τὰς μεγάλας ἐμπνεύσεις. Ἐπαιξάν μὲ πολλὴν ζωὴν, ἀσθημα καὶ ἁρμονίαν.

Κατὰ τὴν συναυλίαν ἐβάλισαν καὶ δύο ἄσματα τοῦ Goldmark καὶ τοῦ Dvorak, ἐκ τῶν καλυτέρων τῶν εἰρημένων συνθετῶν, ἵνα δειχθῇ καὶ ἀπὸ ἄλλης ἀπόψεως τὸ ἔργον των. Τὰ ἄσματα αὐτὰ ἔφαλλον αἱ διακεκριμένοι μουσοδοὶ κ. Εἰρήνη Σκέπερ καὶ δις Σμ. Γεννάδη. Ἀμφότεραι ἐτραγοῦδησαν πολὺ εὐμορφα. Τὰ ἄσματα αὐτὰ διὰ πρώτην φορὰν ἐβάλισαν ἐν Ἀθήναις καὶ ἤρσαν πολὺ.

Οἱ ἰδρυταὶ τοῦ Κουίντέττου ἀξίλιζον θεορμὰ συγκαρτήρια καὶ διὰ τὴν ἰδέαν τῆς συγκροτήσεως τοιούτων συναυλιῶν καὶ διὰ τὴν ἐπιτυχή ἐκτέλεσιν. Ἡ πρώτη ἐμφάνις των ἦτο θριαμβευτικὴ.

★

Κατηρίσθη Ἐπιτροπὴ πρὸς ἀνέγερσιν μνημείου εἰς τὸν Γάλλον ποιητὴν Στέφανον Μαλαομέ.

—Εἰς τὸ Παρισίων μουσεῖον τοῦ Λουξεμβούργου ἀνηρτήθη ἡ προσωπογραφία τοῦ Γαμβέττα, πίναξ τοῦ ζωγράφου Alf. Legros, κληροδοτηθεὶς εἰς τὸ Γαλλικὸν κράτος παρὰ τοῦ σίε Καρόλου Αίλκε.

—Ὁ Ροντιὲν ἤρχισε μίαν προτομὴν τοῦ Γεωργίου Κλεμωνώ, τοῦ τέως πρωθυπουργοῦ ἐν Γαλλίᾳ.

—Ἐν Λιέγη ἤνοιξεν καλλιτεχνικὴ ἔκθεσις ὑπὸ τοῦ Καλλιτ. Συλλόγου L'oeuvre, ἧς μετέχουν καὶ Γάλλοι καλλιτέχναι.

★

* Εξ ἀφορμῆς τῆς κλοπῆς τῆς Τζοκόνδας εἰς Γερμανὸς μηχανικὸς ἀνακωοῦ ἀλλοῦν καὶ οἰκονομικὸν σύστημα, δι' οὗ παρεμποδίζεται ἡ κλοπὴ τῶν ζωγραφικῶν πινάκων, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ ἐφαρμογὴ εἶνε ἀπαραίτητος διὰ τὰ μουσεῖα. Ὁ πίναξ συνδέεται δι' ἐπαφῆς πρὸς ἠλεκτρικὴν διοχέτευσιν, εἰς τρόπον ὥστε καθ' ἣν στιγμήν ἀποσπᾶται ὁ πίναξ ἐκ τοῦ τοίχου καὶ ἐπιτυγχάνεται μία κωδωνοκρουσία. Τὸ μηχανήμα στοιχίζει 2 μάρκα δι' ἕκαστον πίνακα.

*

Ἐν Παρισίοις Ἕλληνας ζωγράφος κ. Ἐμμ. Βροντζὸς ἐξέθεσεν 93 ἔργα, ἐκ τῶν ὁποίων πέντε εἶνε βραβευμένα. Ἡ ἐκθεσις τοῦ κ. Βροντζου, ἀνώστου μέχρι τοῦδε, προκάλεσε εὐμενεστάτας κρίσεις. Ἡ «Σάλπιγξ» τῶν Παρισίων τάσσει αὐτὸν παρὰ τὸν Γύζην.

*

Εἰς τὴν ἐν Παρισίοις Ἑλληνικὴν Προσελίαν ἐδωρήθησαν τρεῖς εἰκόνες μεγάλης ἀξίας παρὰ τοῦ ὁμογενοῦ κ. Ρίζου, ὅστις εἶνε ἀπόγονος τοῦ συγγραφέως Ρίζου τοῦ Νεροῦλου.

*

Τὸ Γαλλικὸν Πανεπιστήμιον τῶν Καλῶν Τεχνῶν προκήρυξε διὰ τὴν 1ην Νοεμβρίου τρ. ἔτους πρωτότυπον διαγωνισμὸν διεθνή.

Μεγα βραβεῖον θ' ἀπονεμηθῆ εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος θὰ κάμῃ τὴν τελειότεραν εἰκόνα παρομοιάζουσαν τὴν Τζοκόνταν.

*

Τὸ βραβεῖον Νόμπελ διὰ τὴν φιλολογοίαν θὰ δοθῆ ἐφέτος εἰς τὸν παγκοσμίον φήμης Βέλγον ποιητὴν καὶ δραματογράφον Μάιτεργκ. Ὁ συγγραφεὺς τοῦ «Κυανοῦ Πιτροῦ» καὶ γινῶσκς ποιητῆς ἀπὸ πολλοῦ εἶχεν ἀποκτήσει δικαιώματα ἐπὶ τῆς τιμητικῆς ἀμοιβῆς, τὴν ὁποίαν κατ' ἔτος ἀπονεμῆ ἡ Νορβηγικὴ Ἀκαδημία.

Οἱ Ἀθηναῖοι ἐργόμοισαν ἐκ τοῦ σύνεργου τὸν Μάιτεργκ καὶ εἶδαν τὴν «Μόνα Βάνα». Ὁφείλου δὲ εἰς τὸν ποιητὴν τῶν «Μελισσῶν», ὥρατον ὕμνον πρὸς τὴν πόλιν τοῦ φωτός καὶ τῶν χρωμάτων.

*

Ἐκ κορυφαῖος τῶν Γάλλων χαρακτῶν, ὁ Λεοπόλδος Flameng ἀπέθανεν εἰς τὴν πόλιν Courgent τῆς Γαλλίας. Ἐγενήθη ἐν Βουξέλλαις ἐκ Γάλλων γονέων τῷ 1831. Μαθητῆς τοῦ Calamatta ἐν τῇ χαρακτικῇ σχολῇ τῶν Βουξέλλων, μετέβη εἰς Παρισίους ἐν ἡλικίᾳ 22 ἐτῶν. Εἰργάσθη εἰς τὴν εἰκονογραφίαν πολλῶν βιβλίων, ἀναδειχθεὶς ὁ ἀριστος τῶν χαρακτῶν. Συνεργάτης τῆς «Gazette des Beaux-Arts» ἐδημοσίευσεν ἐν αὐτῇ ἐβδομηκοντα ἀναπαραγωγὰς πινάκων τοῦ Ρέμπραντ, τοῦ Hals, τοῦ Μουρίλλου, τοῦ Prud hon, τοῦ Ingres. Ἀλλὰ καὶ ἄλλα πολυάριθμα ἔργα χαρακτικά ἐξετέλεσε ἀριστοτεχνικῶν τῆς Τέχνης, διὰ τὰ ὁποῖα ἐπανελημμένως ἐβραβεύθη εἰς τὰς Ἐκθέσεις.

*

Ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις ὁ φιλότεχνος καὶ διακεκομμένος συγγραφεὺς Κωνσταντῖνος Χρηστομάνος. Υἱὸς τοῦ αειμνήστου καθηγητοῦ τῆς Χημείας, νεώτατος μετέβη εἰς Αὐστρίαν, ἐπιδιδόναι εἰς μελέτας, ἐνεκα τῶν ὁποίων διεδόθη ὅτι ἐσκέπτετο νὰ γίνῃ καθολικὸς τὸ θρησκευμα. Διετέλεσε συνδοὸς καὶ διδάσκαλος τῆς ἀληθμονήτου αὐτοκρατορίας τῆς Αὐστρίας Ἐλισάβετ, περὶ ἔγραψε θανμασιᾶς Ἀναμνήσεις, ὅτινες τῷ προεπόρισαν φήμην ἐνδοτάτην μεταφρασθεῖσαι καὶ εἰς ξένας γλώσσας.

Ἐκ Χρηστομάνος ἐπήρξεν ἰδρυτῆς τῆς «Νέας Σκηπῆς», παραμένει ἀληθμονήτος ἡ ὥρατα ὄμμιλα του εἰς τὴν πόλιν τοῦ Διονυσιακοῦ θεάτρου. Δημιουργήματα τοῦ Χρηστομάνου, εἶνε ἡ Κυβέλη, ὁ Λεπενιώτης, ὁ Παπαγεωργίου, ὁ Χρυσομάλλης, ὁ Μυρὰ καὶ οἱ ἄλλοι οἱ ἀποτελέσαντες τὸν πρῶτον θίασον τοῦ θεάτρου τῆς Ὀμοιοῖας

Ἐκ Χρηστομάνος ἔγραψε ἐν δοῦμα, τὰ «Τρία Φιλῶ» καὶ ἔσχε θορυβώδη ἀποτυχίαν μία κωμωδία του, ὁ «Κοντοεβριτοῦλης», τὴν ὁποίαν ἔγραψε διὰ τὸν μακαρίτην Σαγιώδ. Ἐγραψε πρὸς τοὺς ἐν μυθιστόρημα, τὴν «Κερένια κούκλιαν», εἰς τὸ ὁποῖον ἀναδεικνύεται τὸ ρεαλιστικὸν τάλαντον του. Ἀλλὰ τὸ ὠραϊότερον ἔργον του εἶνε τὰ ἀρχαϊκῆς μεγαλοπρεπείας καὶ βαθείας ἐμπνεύσεως Ὀσφικά τραγῳδία του.

Ἐκ Χρηστομάνος ἦτο πνευματώδεστατος. Αἱ συνομιλίαι του, εὐφρεῖς καὶ εἰρωνικαί, ἄφιναν πάντοτε βαθεῖαν ἐντύπωσιν, παρομοιάζει δὲ θὰ μείνον αἱ μικροερίδες μετὰ συναδέλφων του καὶ οἱ ὑπ' αὐτοῦ ἐκτοξευόμενοι χαρακτηρισμοί.

*

Ἐκ Γεράδος Χάουπτιαν ἔσχε μίαν πρωτότυπον ἰδέαν: νὰ παραστήσῃ δραματικὸν ἔργον ἀτελές.

Αἱ δοκιμαὶ ἤρχισαν εἰς τὸ «Γερμανικὸν Θέατρον» τῆς Κολωνίας, τὸ ἔργον δὲ θὰ φέρῃ τὸν τίτλον «Τὸ ἄσμα τοῦ ποιμένος». Ἐννοεῖται ὅτι ἡ ἀπόφασις αὕτη τοῦ γνωστοτάτου δραματικοῦ συγγραφέως θὰ προκαλέσῃ σφοδρὰν πολεμικὴν ἐναντίον του.

Τὸ Γερμανικὸν Θέατρον ἔχει, πράγματι, μερικά ἀτελῆ ἔργα, ὅπως εἶνε ὁ «Δημήτριος» τοῦ Σίλλερ καὶ ἡ «Ἐσθήρ» τοῦ Γκολμπάτζερ. Τὰ ἔργα αὐτὰ ὅμως ἔμειναν ἀτελῆ διότι συνέπεος νάποθάνουν οἱ συγγραφεῖς των πρὶν προφθάσων νὰ τὰ τελειώσωσιν, ἐνῶ ὁ Χάουπτιαν ζῆ καὶ δύναται κάλλιστα νάποπερατώσῃ τὸ ἔργον του. Συμφαίνει ὅμως νὰ εἶνε καὶ καλλιτέχνης καὶ ἐπειθὴ ἡ καλλιτεχνικὴ ψυχὴ ἀλλάζει διαρκῶς, φαίνεται ὅτι ὁ σημερινὸς Χάουπτιαν δὲν ἀναγνωρίζει τὸν Χάουπτιαν τῶν προηγουμένων ἐποχῶν καὶ διὰ τοῦτο προτιμᾷ νάφισῃ ἀτελὲς τὸ ἔργον του, παρὰ τὰ ἐξακολουθήσῃ ἀναπτύσσων ἰδέας τὰς ὁποίας δὲν παραδέχεται πλέον. Καὶ ἐν τούτῳ περιπτώσει οὐδεὶς δικαιούται νὰ τὸν κατηγορήσῃ.

*

Ἐκ Σούδερμαν θὰ ἐπιδιώξῃ πάλιν τὰς δάφνας τῆς σκηπῆς μ' ἕνα νέον δοῦμα τὸ ὁποῖον θὰ φέρῃ τὸν τίτλον ὁ «Ἐπαίτης τῶν Συρακουσῶν» καὶ θὰ παρασταθῆ προσεχῶς εἰς τὸ Βασιλικὸν θέατρον τοῦ Βερολίνου.

Τὸ δοῦμα εἶνε ἔμμετρον, τραγικὸν καὶ πεντάπρακτον. Ἀνάγεται εἰς τὴν πρῶτην Χριστοῦ ἐποχὴν καὶ ἀναπτύσσει φανταστικὸν ἐπεισόδιον τοῦ μεταξὺ Σικελίας καὶ Καρχηδόνας πολέμου.

Αἱ δοκιμαὶ ἤρχισαν καὶ διενθίνονται αὐτοπροσώπως ἀπὸ τὸν συγγραφέα, ὅστις ἐνεπιστεῦθη τὸν ρόλον τοῦ πρωταγωνιστοῦ εἰς τὸν ἠθοποιὸν Κλέβερκ.

Ἐκ «Ἐπαίτης τῶν Συρακουσῶν» ἀήκει εἰς τὸ εἶδος τῶν «Τέκνων τῆς ἀκτῆς», τοῦ δραμάτος, χάρις εἰς τὸ ὁποῖον εἰσῆλθῃ ὁ Σούδερμαν, κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, εἰς τὸ «Ἀυτοκρατορικὸν Θέατρον» τοῦ Βερολίνου.

*

Τὸ μεγαλεῖτερον ἄγαλμα τοῦ κόσμου πρόκειται νὰ ἀποκτήσῃ τὸ πάγκον Λίνκολν εἰς τὸν Ἅγιον Φραγκίσκον, διότι θὰ ὑπερβαῖν κατὰ τὸ μέγεθος τὴν γνωστὴν θεάν τῆς Ἐλευθερίας τοῦ λιμένος τῆς Νέας Ὑόρκης. Τὸ σχέδιον τοῦ τεραστίου τούτου ἀγάλματος συζητεῖται ζωηρῶς εἰς τοὺς καλλιτεχνικοὺς κύκλους. Προσκηρῆθη ἤδη πρῶτον βραβεῖον 12,000 δολλαρίων καὶ ἄλλα βραβεῖα 8,000 δολλαρίων διὰ τὰ κάλλιστα σχέδια. Πλεῖστοι διακεκομμένοι καλλιτέχναι τοῦ κόσμου θὰ λάβων μέρος εἰς τὸν διαγωνισμὸν τούτον. Ὁ καλλιτέχνης Μάθιου φρονεῖ, ὅτι τὸ ἄγαλμα τούτου πρέπει νὰ εἶνε μεγαλεῖτερον τῆς Ἐλευθερίας, διότι τὸ τελευταῖον ὑφούται ἄν' εὐθείας ἐκ τῆς θαλάσσης, ἐνῶ τὸ μνημεῖον εἰς τὸ πάγκον Λίνκολν θὰ στηθῇ εἰς ὕψος πλέον τῶν 100 ποδῶν ὑπερτὸν κόλπον τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου.